

Heinrich Rahn

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Rahne, I.U.D. & Prof. Ad Exequias, Quas Honestissimae Matronae Catharinae Laurembergiae, Matri suae desideratissimae Filii Superstites parabunt Omnes & singulos Academiae Cive sofficiose invitat

Rostochii: Kilius, 1651

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn773013601>

Druck Freier Zugang

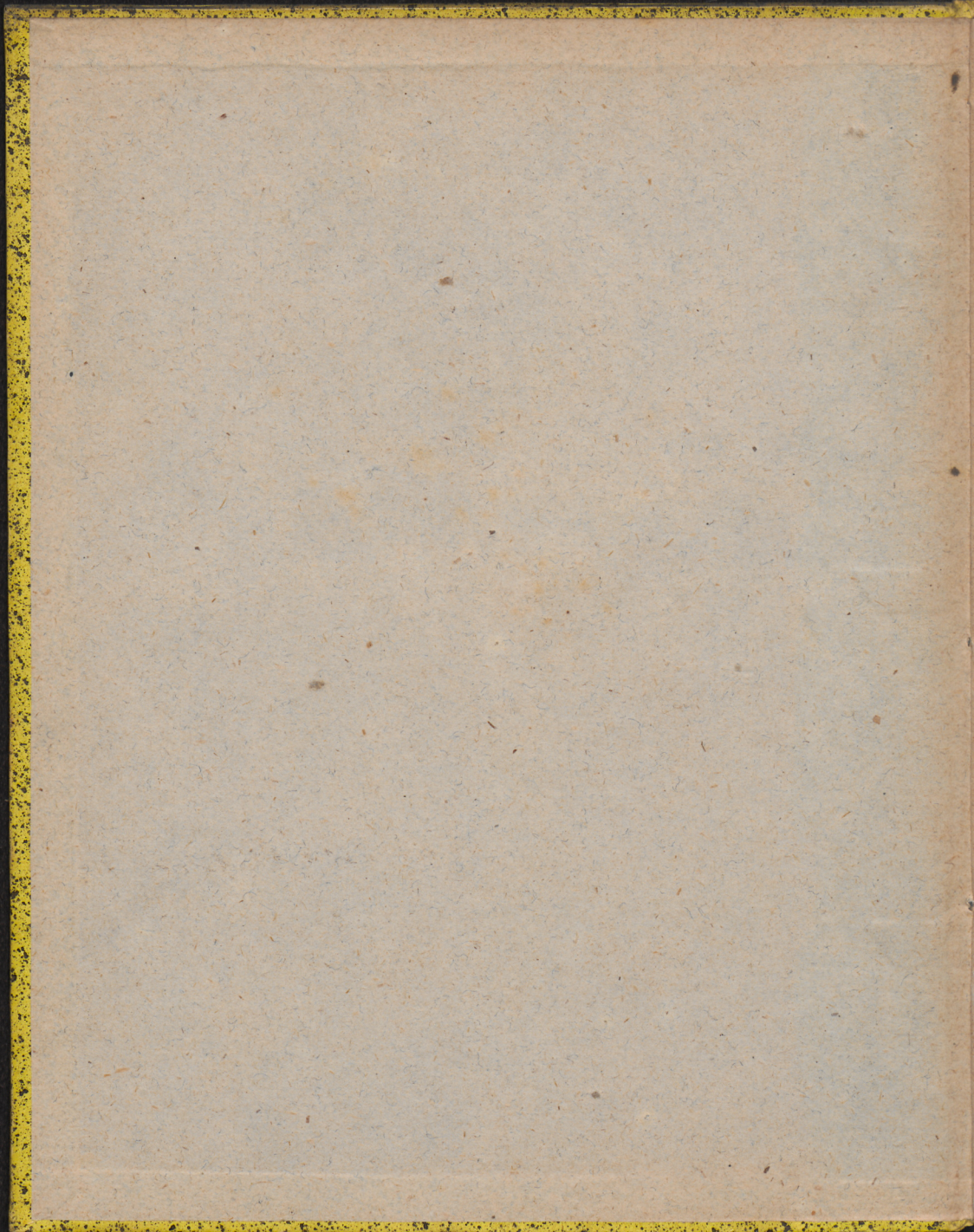

Rahne, H.
in
C. Lauremberg.

Rostock, 1651.

Wxor E. Labinus

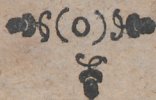
42

PROGRAMMA
Quo
RECTOR
Universitatis Rostochiensis
HENRICVS RAHNE,
J. U. D. & Prof.
Ad Exequias
Quas
Honestissimæ Matronæ
CATHARINÆ
LAUREMBERGIÆ,
Matri suæ desideratissimæ
FILII SUPERSTITES

parabunt

*Omnes & singulos Academia
Cives officiosè invitat.*

ROSTOCHII,
Typis NICOLAI KILLII, Acad. Typogr.
ANNO M. DC. LI.

St quidem nihil hac
luce jucundius in rebus
humanis : quocirca ejus
causâ nihil non facere
homines ac pati solent,
Sed quotusquisq; tamen
eam retinere cupiat, cui
perpetuò congregiendum
cum doloribus, & nulla hora propemodum sine
molestia insigni transigenda sit

Τὸ ζῆν ἢ λυπεῖως, κρείσσον ἐστὶ κατθανεῖν

Melius est mori, quàm calamitosè vivere.

Illos profectò longè stultissimos pariter & igna-
vissimos arbitror, qui malint vel maximis ma-
lis affligi, quàm semel de vita decedere. Qua-
lis illa Iphigenia Tragica est, cui desipere viden-
tur, qui velit mori : quæque multo potius ex-
istimat, pessimè vivere, quàm benemori. Præ-
cipue verò senibus voluptas quædam mors est,
tanquam remedium quoddam eorum malo-
rum, quæ secum fert senectus, vitæ hyems.

Quocirca Gorgias Orator jam senex interrogatus, ecquid libens moreretur? *μάλιστα εἶπεν, ὡς περ πρὸ ἐκ σαπρῆς καὶ ῥέοντος ὀικίδος ἰσχυρῶς ἀπαλλοτρίωνται*
maximè, inquit. Nam ut ex putri & diffu-
ente domuncula, non invitus abeo. Itaque
bene actum cum CATHARINA nostra est:
quæ moriendo id consecuta, ut simul & vitæ
& molestiarum omnium inveniret finem. Quid
enim vita in his terris nostra aliud est, quàm
vallis confusionis, carcer afflictionis, perpetua
& ab exilio non differens peregrinatio, pericu-
losa navigatio, mala mansio? quid contra
mors, nisi, ut Hugo ait, acceleratio glorifica-
tionis, disruptio carceris, finis peregrinationis,
portus navigationis: &, ut sapienter olim
Brachmanes & Gymnosophistæ statuerunt,
æternæ vitæ natalis? Nata est Nostra anno supra
millesimum sexcentessimū octogesimo septimo,
die XXIII. Novembr. Patrem habuit claris-
simum atque experientissimum Dn. GUILLI-
ELMUM LAUREMBERGIUM, Phi-
losophi, & Med. D. ac Professore hujus Aca-
miæ, excellentissimum Medicum celeberrimum;
matrem JOANNAM LONGOLIAM, nobilem
Ultrajectensem Batavam, JOANNIS & HISBER-
TI LONGOLIORUM fratrum litteratissi-
mo-

morum & clarissimorum neptem. In Parentum
sinu pie casteque succrevit, & illam adolescen-
tium virtutum stirpem assiduo cultu fovit aluit-
que. Laboribus domesticis tenera adhuc ad-
suevit. Anno clō lōc IV. d. XXII. Octobr.
viro Reverendo, excellentissimo & clarissimo
Dno. EILHARDO LUBINO, Philosoph.
& S. Theol. Doctōri, hujus nostræ Universitatis
primo Poësius, post Theologiæ Professori pub-
lico nupsit. Cujus viri laudes si quis breviter,
saltem & levi quasi brachio, summisque labiis
enarrare instituerit, dies hic illum deficeret
prius, quàm ad umbilicum rem illam perduce-
ret: proinde silentio eas propter materiæ uber-
tatem, laborum ipsius granditatem, studiorum
assiduitatem, & de quolibet honesto ac erudito
bene merendi studium, promptitudinem ac bene-
volentiam involvere cogor. Ipsi enim novistis,
quàm præclara ipsius scripta & divîna ingenii mo-
numenta, omniq̄ æternitate dignissimæ lucu-
brationes nomen ejus ad astra usq̄; evexerint, &
ad utrūq̄; mundi latus perpetuitatis clavo affixe-
rint. O dulcem igitur LUBINI nostri memoriam!
O nomen Ejus perpetuâ recordatione dignam! O
felicem ipsum atque beatum. Edidit Ei Nostra
liberos decem septem filios & tres filias, de quib9
filii duo superant, cæteri jam olim fatis suis functi

deceſſerunt. Quamdiu Marito ſuo convixit,
uſa eſt fortunâ ſatis ſecundâ & favorabili; ac
ubi vidua in miſerabilium perſonarum ordinem
transcripta fuit, variis exercita eſt miſeriis, va-
riisq̃ue calamitatibus colluctata vehementer eſt.
Nam ut verè Deidamia Acchillis vidua conque-
ritur: Non miſerius quicquam eſt ac infirmius,
quàm vidua in ædibus mulier. Per ſe imbecilla
reſ eſt fœmina, ait Quintilianus, & affert in-
firmitati naturali non leve pondus, quod vidua
eſt. Huic etiam proprium illud accedit, quod in
ſolitudinem converſa ſunt, quæ præſidia fuerunt.
His curarū & ærumnarū fluctibus agitata eſt No-
ſtra hæcenus, donec ex ſupremi Numinis decre-
to & ſuo ipſius voto eſſet exſolvenda. Cum igitur
ante ſeptimanas ſex ſecius habere & lecto affigi
cæpiſſet, tandem poſt toleratum quaſi bimeſtrem
morbū (quo durante SS. cænæ Dominicæ viatico
avidiffimè perfruita eſt, diſpensatore Reverendo
& Clariffimo DN, Superattendente Noſtro) vitæ
ſuæ drama optatiſſimâ piiffimâq̃; catastrophe
concluſit, animamq̃; inter preces aſſiduas arden-
tiſſimasq̃;, ſine ullo mortis ſenſu, exhalavit, Deo-
q̃ue creatori ſuo reddidit, cum jam annum ætatis
ageret ſeptuageſimum, qui humanæ Soloni vitæ
terminus dicitur. Ita verè *deſecit in dolore vita ejus,*
Eanni

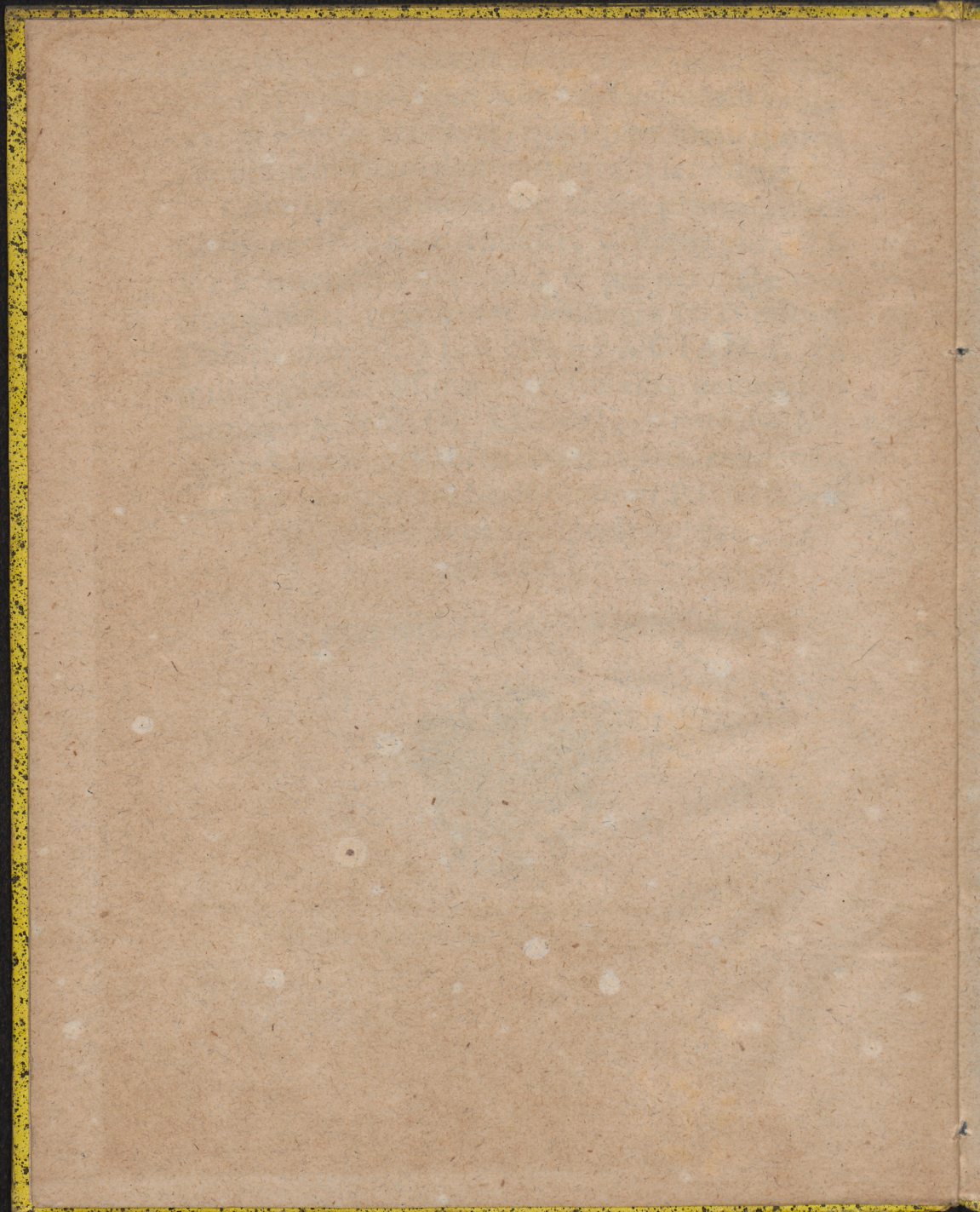
Annus *Ejus* *in* *gemitibus*. Quemadmodum autem
ea, quæ diurnis agitamus curis, nocturnis recur-
rere solent temporibus, ita etiam illa, quibus in
in vita assuevimus, in morte delectant. Hoc de
Nostra piè defuncta verissimè dici potest. Illa
enim uti Christum in vita dilexit, ita etiam in ipso
mortis articulo hunc suum Conservatorem &
Redemptorem in memoria tenuit, & placidè ob-
dormivit in illo ipso, quem in tota vita omnium
actionum suarum ductorem habuit. Votum enim
illud Tarsensis Apostoli, ipsius quoq; fuit: mihi
vivere Christus est, & mori lucrum. Bene autem
moritur, qui in CHRISTO moritur, cujus
quidem aspectu nunc Illa tota fruitur, id morte
suâ lucrata, ut peccatis, quæ à Deo nos determi-
nant, nullam partem amplius obnoxia, sed à
morte in vitâ transgressa, propius illum tueatur,
& triumphanti Electorum Ecclesiæ novum &
gratissimum membrum accesserit. Mors Sancto-
rum pretiosa est in conspectu DEI, non solùm
ob memoriam æternam quam Justo largitur,
cùm è contrario succidat de terra memoriam
malignorum; sed vel in primis, ob inæstimabile
pretium redemptionis nostræ, quod CHRISTUS
non auro vel argento, sed sanguine & cruentâ
morte suâ pro nobis exsolvit, ut per eam ulti-
mum

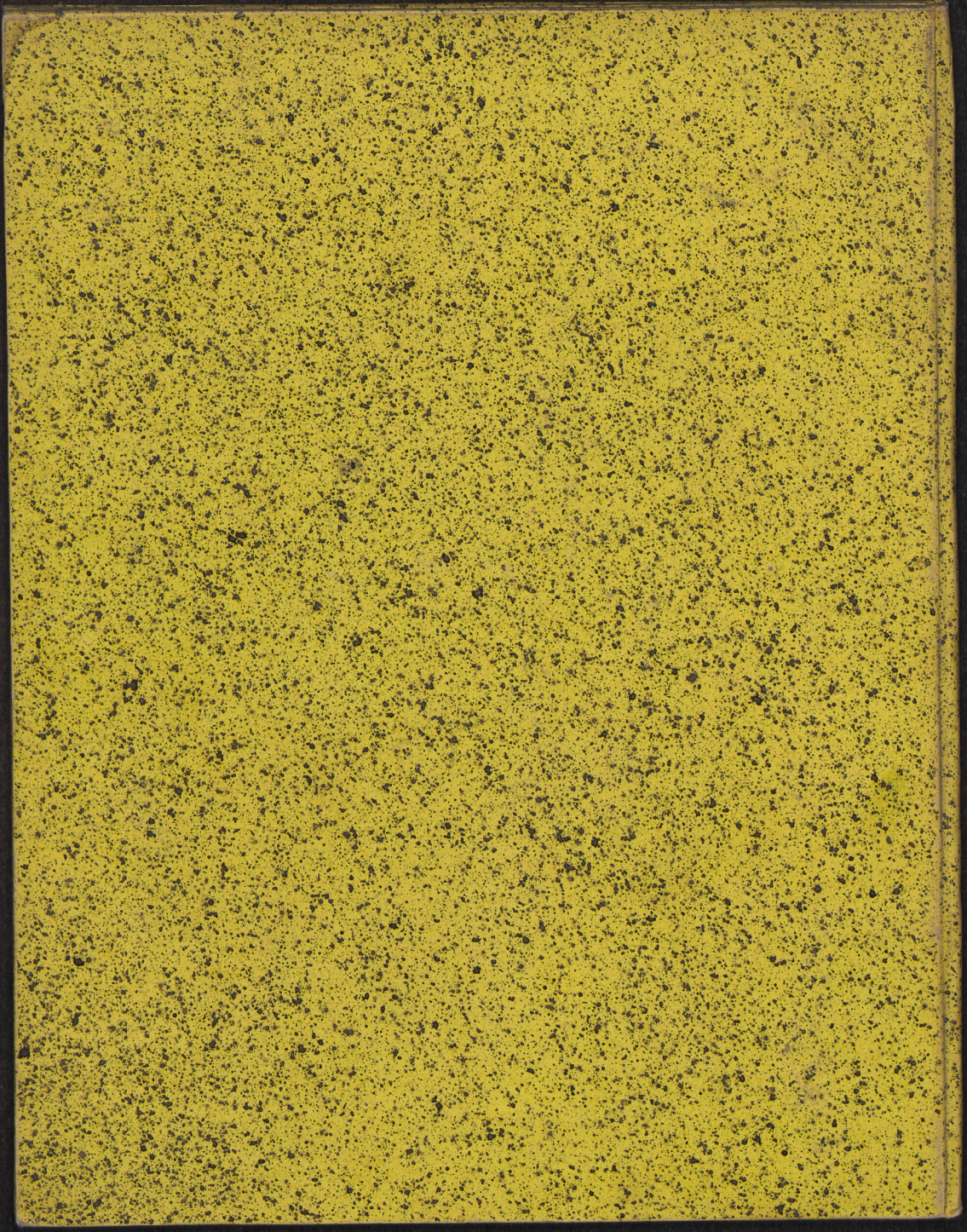
num hostem, mortem scilicet, & eum, peres
quem est mortis robur, hoc est, Diabolum abole-
ret, & liberos redderet, quotquot metu mortis
per omnem vitam damnates erant servitutis,

Cum itaq; hodie ad dimidium primæ postea
Christiano ritu sepelienda sit, Vestrum erit, CI-
VES litterarij, decrepitæ & piè defunctæ ma-
tronæ funus frequenter deducere & comitari.
Dabitur hoc LAUREMBERGIANÆ fa-
milie Splendidissimæ clarissimæq;, dabitur viri
summi EILHARDI LUBINI, *ἄνδρα ἀγαθόν*, Ma-
nibus & meritis. Id ut prolixè faciatis, monemus
summopere omnes & adhortamur. P.P. ad XXI.
Septembr. anno recuperatæ gratiæ
clō loc LI,

Conventus fiet in aede B. Jacobo sacra.

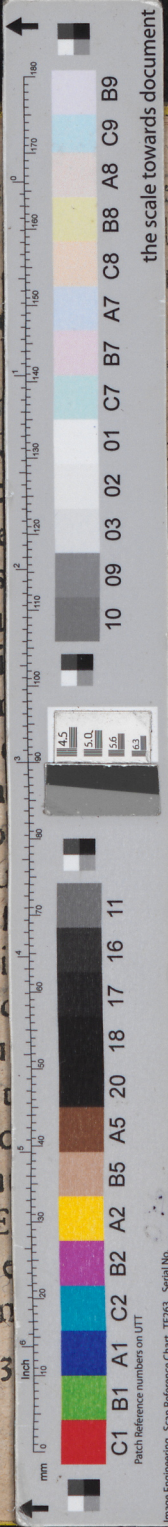

morum & clarissimorum nept
sinu pie casteque succrevit, &
tium virtutum stirpem assiduo
que. Laboribus domesticis t
suevit. Anno clo lbc IV. d.
viro Reverendo, excellentissim
Dno. EILHARDO LUBIN
& S. Theol. Doctori, hujus nost
primo Poësios, post Theologia
lico nupsit. Cujus viri laudes
saltem & levi quasi brachio, su
enarrare instituerit, dies hic i
prius, quam ad umbilicum ren
ret: proinde silentio eas prop
tatem, laborum ipsius grandita
assiduitatem, & de quolibet ho
bene merendi studium, promtitu
volentiam involvere cogor. Ipl
quam præclara ipsius scripta & di
numenta, omni que æternitate
brationes nomen ejus ad astra u
ad utrûq; mundi latus perpetui
rint. O dulcem igitur LUBINI no
O nomen Ejus perpetuâ recorda
felicem ipsum atque beatum. E
liberos decem septem filios & tre
filii duo superant, cæteri jam olin

A 3

entum
escen
aluit
ue ad
toabr.
ssimo
soph,
sitatis
i pub
viter.
labiis
ceret
duce
uber
orum
udito
bene
vistis,
ii mo
lucu
int, &
affixe
riam!
am! O
ostra
quib9
functi
de-